

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **C. N. M. C.,**

nar.,

státní příslušnost: Konžská demokratická republika,

bytem ,

proti

žalovanému:

politiky

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2020, č. j. OAM-414/ZA-ZA11-K01-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci se podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

2. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 správního řádu, žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, § 2 odst. 4 správního řádu v souvislosti s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, § 23c zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, správní orgán nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl při rozhodování veden. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu a vážná újma dle § 14a zákona o azylu, existuje důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný vyvodil nesprávné závěry a odchýlil se od stávající judikatury. Žalobce je přesvědčen, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana, toto prokázal svou výpovědí a listinnými důkazy.
3. Žalobce uvedl, že dům jeho rodiny v Dongu zabrala v roce 2000 armáda, když během konfliktu vyháněla rebely z města. Odpůrci byli zabíjeni přímo v domě, vzniklo tam v této souvislosti 78 hrobů, domu se přezdívá „jataka“. O navrácení domu usilovala teta u státních orgánů do své násilné smrti v roce 2006, kdy převedla v témže roce dům na žalobce, aby v jejím úsilí pokračoval. Teta byla nalezena s useknutou hlavou. Žalobce se obával, že kdyby v tetině úsilí pokračoval, byl by zabit. V roce 2009 vycestoval do ČR a dlouhodobě zde žil. V roce 2018 odjel zpět do Konga, doufal ve změnu situace. Nevěděl, kam se s žádostí obrátit. Z ministerstva obrany jej nasměrovali na nejvyšší štáb armády, tam mu jeden z pracovníků měl sdělit, že je mladý a pokud chce zůstat naživu, ať na svůj problém zapomene. Bylo to den před jeho odjezdem. Přespával v hotelu, následující den mu volala sestřenice, že jej hledala armáda u nich doma. Rodina armádě sdělila, že žalobce již odjel. Dokumenty nechal u rodiny, armáda je však našla a odnesla.
4. Dle žalobce žalovaný na jednu stranu uvedl, že jeho příběh považuje za naprosto smyšlený a žádost za účelovou, zároveň ale posuzoval azylové důvody. Pokud žalobce byl shledán nedůvěryhodným, mělo být postupováno podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, není zřejmé, proč žalovaný takto nepostupoval. Žalobce dále namítl, že žalovaný svůj závěr o naprosté smyšlenosti nepodložil důkazy. Žalovaný uvedl, že okolnosti zabránění domu a úmrtí tety byly žalobci známy již v roce 2009, avšak tehdy je neuvedl. Žalobce se však domnívá, že dostatečně vysvětlil, z jakého důvodu se začal obávat o život v souvislosti s úsilím o navrácení domu až v roce 2018. Na aktivitu tety získat dům navázal až v roce 2018, dříve mu proto nebezpečí nehrozilo. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že nepůsobí důvěryhodně tvrzení žalobce, že mu teta dala dokumenty, které si měl vyzvednout až v roce 2018. Žalobce si žádné dokumenty nebral, nechal je u příbuzných v Kinshase. Při příjezdu si je proto vyzvedl, aby je mohl předložit příslušným orgánům. Není rovněž pravdou, že žalobce dokumenty nespecifikoval, kdy naopak uvedl, že šlo o osvědčení od domu. V žalobě doplnil, že se jednalo o dokumenty prokazující, že dům je v jeho vlastnictví. Není zřejmé, jak měl více žalobce dokumenty specifikovat. Žalovaný se měl také pozastavit nad tím, proč jel žalobce řešit navrácení domu armádou, když letenky jsou drahé a na armádní štáb se dostal až poslední den. Dle žalobce je cena letenek zcela irrelevantní. Věc řešil i s dalšími institucemi, nejen na štábu, výtku žalovaného, že bylo řešeno poslední den, je účelová. Podstatné je, že se obává o svůj život, protože otevřel případ boje o dům a armáda jej hledala u něj doma. Tvrzení o tom, že v Kongu jsou nízké ceny nemovitostí, si dle žalobce žalovaný vymyslel, toto není pravdivé. Odhadovaná cena zabraného domu je přibližně 2 300 000 Kč, takovou částku by žalobce nemohl nikdy našetřit. Navíc žalobce usiluje o navrácení rodinného Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dědictví, nikoli o získání nové nemovitosti. Žalobce dále namítá, že žalovaný neobjasnil, jak dospěl k závěru o nedůvěryhodnosti výpovědi. Z dostupných zdrojů je patrné, že situace v Kongu je dlouhodobě nestabilní, dochází k porušování lidských práv a násilí vůči civilnímu obyvatelstvu. Kongo se zotavuje z konfliktů, které v zemi probíhaly v 90. letech 20. století. Dodnes v zemi přetrvává násilí a nestabilita na lokální úrovni. Žalobce poukázal na to, že dle Amnesty International v zemi dochází k rozsáhlému porušování lidských práv, mj. i ze strany bezpečnostních sil (FARDC), ani tyto síly ani mírové síly OSN nedostatečně účinně zajišťují ochranu civilistů a obnovu míru. Právě FARDC je armáda, která zabrala rodinný dům. Okupovaný dům žalobce se nachází v Dongu na severozápadě země. V roce 2000 byly popraveny desítky civilistů z Donga, armáda se zaměřovala na etnikum Mongala, kterého byl velitel vzbouřenců a do kterého patří i žalobce a jeho teta. Masakr skončil 10. 9. 2000. Dle zprávy OSN ohledně této věci byla těla obětí umístěna do masových hrobů v oblasti, kde se nachází i dům žalobce. Další konflikt propukl v roce 2009, kdy bylo v Dongu zabito kolem 2 700 lidí a 150 000 dalších muselo opustit své domy. Dle informací od UNICEF docházelo k zabírání domů armádou. Dle zprávy multisektorového hodnocení Osa Libenge – Zongo – Dongo, území Libenge, jižní provincie Ubangi z prosince 2019 jsou ozbrojené složky v oblasti dodnes. Dodnes v Kongu přetrvává diskriminace mezi etnickými skupinami. Zpráva UNICEF zmiňuje pozemkové spory navrátilých se do města v roce 2015. Tyto informace dle žalobce dokládají konflikt v Dongu, při kterém armáda zabrala dům jeho rodině, je patrné, že se do obdobné situace dostalo více obyvatel města. Žalovaný označil tvrzení žalobce za smyšlená, aniž by toto mělo zákonnou oporu. Žalobce uvedl, že příslušníkem pronásledovaného etnika Mongala, tuto skutečnost žalovaný nezaznamenal. Po dobu, kdy žalobce měl v ČR pobytové oprávnění, neměl důvod o azyl žádat. Taktéž se nemusel zabývat možnou nedostupností léčby hepatitidy typu B v Kongu, kdy v ČR má léčbu zajištěnou. Dle lékařské zprávy, kterou doložil, musí žalobce užívat denně lék Viread a musí být každé tři měsíce kontrolován, a to včetně laboratorních vyšetření. V Kongu by si žalobce lék nemohl dovolit. Žalovaný dle něj připustil, že je v zemi dostupný pouze ultrazvuk a laboratorní vyšetření. Dle žalovaného by s ohledem na stabilizaci stavu žalobce nemělo být vycestování problém, dle žalobce však stabilizace jeho stavu je podmíněna právě užíváním léku, ohledně které informace žalovaného uvádí, že je dostupný v Kinshase, ale již není upřesněno, zda je to tak pro všechny pacienty. Informace nedokládají přesnou cenu léku, která dle žalovaného má odpovídat tamním obvyklým cenám. Takové tvrzení žalovaného však není dle žalobce ničím podloženo, žalobce nesouhlasí s tím, že by cena měla být odvozena od výše pojištění. Na nedostatky tamního zdravotního stavu naopak upozorňuje například Amnesty International či UNICEF. Žalovaný neuvedl, na základě čeho se domnívá, že je v Kongu k dispozici zdravotní pojištění, a to i pro žalobce. Zprávy o zemi dokládají nedostupnost pojištění. V zemi je hepatitida velký problém. Léčba Viread se objevuje pod názvem Tenofovir, je těžce dostupný, neboť se používá i k léčbě infekce HIV, se kterou má země rovněž problémy, cena léku je přibližně 200 dolarů měsíčně, což je pro běžného občana částka nedostupná. Lékařská zpráva uvádí, že žalobci není doporučováno vycestování z důvodu horší dostupnosti léku. Žalovaný se dle žalobce nezabýval důvody svědčícími v jeho prospěch, k informacím přistupoval selektivně. Zabýval se věcně ne tolik podstatnými skutečnostmi, a naopak pominul například zjišťovat, proč by žalobci v zemi nehrozilo obdobné nebezpečí jako jeho tetě. Je zřejmé, že armáda se o něj zajímá. Žalobce žije v ČR od roku 2009, stará se zde o svého otce, je integrován a hovoří českým jazykem. Jeho vycestování by mohlo znamenat zásah a být v rozporu s čl. 8 Úmluvy a s § 14a odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

písm. d) zákona o azylu. Žalovaný adekvátně neuvedl, z jakých podkladů vycházel. Ačkoli například uvedl, že předloženou letenku nevyužil, vyjadřuje se k ceně letu. Odkazuje se také na zprávu CEDOCA CGRA, Belgické království, kterou neuvedl mezi podklady pro vydání rozhodnutí. Obdobně mezi podklady neuvedl ani Wikipedii, ze které rovněž čerpal.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se v zemi původu politicky neangažoval. Dle přesvědčení žalovaného správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu žalobci dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce rovněž neuváděl a žalovaný ani nezjistil, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu v této souvislosti v případě návratu do země původu hrozilo nějaké nebezpečí. Pokud se jedná o zmiňované spory s armádou o dům, k zabavení tohoto domu mělo dojít v roce 2000, teta měla být v této souvislosti zabita již v roce 2006, avšak žalobce se o této skutečnosti při svém prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2009 vůbec nezmiňoval, proto tyto skutečnosti uvedené až v roce 2019 považuje žalovaný za značně účelové, nedoložené a nevěrohodné, stejně tak jako nyní jím sdělené obavy. Žalobcovo vysvětlení v podané žalobě, z jakého důvodu se o těchto faktech nezmiňoval již v průběhu prvního řízení, je nelogické a účelové, stejně jako jeho další sdělená vysvětlení. Smyslem institutu azylu není umožnění legalizace pobytu. Kvalitativně vyšší úroveň lékařské péče v ČR než v DRK není důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, včetně humanitárního azylu. I v České republice není veškerá lékařská péče zdarma a jsou známy i případy, kdy je nutné prostředky shromáždit pomocí veřejných sbírek. Česká republika by neměla sloužit jako bezplatný zaopatřovací ústav pro cizince, kteří si zde hodlají léčit své zdravotní obtíže na účet daňových poplatníků, jak vyplývá z lékařských zpráv, v přímém a bezprostředním ohrožení života se žalobce nenachází, lék Viread je dostupný i v Kinshase, kde žalobce před vycestováním žil. Zdravotními obtížemi žalobce, kterým je chronická hepatitida typu B, se žalovaný zabýval. Skutečnost, že v DRK není v oblasti dodržování lidských práv a základních svobod vše na požadované úrovni, není důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Každou žádost o udělení mezinárodní ochrany je třeba posuzovat individuálně, což se stalo i v případě žalobce. V žalobě je také popisována neklidná situace v Dongu ležícím na severozápadě země, avšak žalobce před vycestováním ze země původu žil v Kinshase a tyto informace jsou neaktuální a zahrnují období let 2000 – 2009, současná situace je v těchto zprávách hodnocena jako poměrně klidná. Žalovaný trvá na smyšlenosti příběhu žalobce, nespatřuje důvod, aby se věnoval násilné smrti tety žalobce. Skutečnost, že po žalobci pátrala v zemi původu armáda považuje žalovaný v optice výše uvedených skutečností rovněž za nedoloženou a účelově uvedenou. Žalovaný nepovažuje žalobce ani za integrovaného do české společnosti, neboť tento po 11 letech života na území ČR nehovoří českým jazykem, pohovor musel být proveden za přítomnosti tlumočníka francouzského jazyka. Co se týče použitých informací o zemi původu, tyto jsou zmiňovány v obsahu napadeného rozhodnutí - namítaná Zpráva CEDOCA CGRA, Belgické království, je uvedena jako podklad pro rozhodnutí na č. l. 12 a případné čerpání nepodstatných informací z encyklopedie Wikipedia neodporuje zákonu. V průběhu celé azylové procedury žalovaný nezjistil, že by žalobci v současné době v případě návratu do země původu reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

6. V replice žalobce uvedl, že se domnívá, že z jeho konzistentní výpovědi vyplývá, že mu v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování armádou a že je ohrožen na životě. Opětovně uvedl, že k první žádosti nynější obavy neuváděl, neboť k tomu neměl důvod, potíže vznikly až poté, co se pokusil o získání domu v roce 2018. Hrozí mu vážná újma dle § 14a zákona o azylu, mohl by být zabit stejně jako teta. Z hlediska důvodů § 14 zákona o azylu uvedl, že v zemi by mu nebyla léčba dostupná, nikoli méně kvalitní. Žalovaný se nevypořádal se skutečností ohledně dostupnosti léku Viread, namísto toho spekuloval o tom, že by cizincům neměla být hrazena v ČR zdravotní péče, což ale není předmět tohoto řízení a jedná se o xenofobní tvrzení. Žalobce uvedl, že pohovor ve francouzském jazyce požadoval z důvodu jistoty. V zemi jsou porušována lidská práva, problémy s armádou. Skutečnost, že dům se nachází v místě, kde docházelo k zabíjení a pohrůbávání civilistů, ponechal žalovaný bez povšimnutí. Žalovaný považuje za účelově uvedené, že po žalobci v zemi pátrala armáda, žalobce ale nemá jak tuto skutečnost doložit.
7. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
8. K žádosti žalobce ke své národnosti nebo etnické příslušnosti sdělil „Mongala“, je schopen se dorozumět francouzsky, je katolík, v roce 2014 se účastnil demonstrací proti diktátorovi jako běžný člen, je svobodný, má jedno dítě, posledním bydlištěm ve vlasti byla Kinshasa. Poprvé do ČR přicestoval v roce 2009, v roce 2018 odjel do Konga, po 10 dnech se vrátil do ČR. V ČR měl povolení k přechodnému pobytu 2014 – 2019, ale bylo mu zrušeno. Má nemocná játra, léčí se od roku 2016. Musí užívat Viread, a to již celý život. Důvodem podání žádosti jsou zdravotní problémy a dále fakt, mu v Kongu armáda zabavila dům.
9. Při pohovoru upřesnil, že od ukončení řízení o první žádosti v roce 2011 pobýval v ČR. Získal pobytové oprávnění v roce 2014 z důvodu, že zde měl partnerku, to mělo platit do roku 2019, ale v roce 2016 mu bylo zrušeno z důvodu, že s partnerkou již nebyl. Pas si v roce 2018 vyřídil na ambasádě. Jiným způsobem než žádostí o udělení mezinárodní ochrany se mu pobytové oprávnění získat nepodařilo. V roce 2009 přijel za otcem a za účelem studia. Ve vlasti má jen vzdálenou rodinu, sestry má v ČR a bratra v Bruselu. Ve vlasti žije jeho dcera, partnerka chtěla, aby si ji odvezl, ale zůstávala ve vlasti, měsíčně na ni přispívá. V roce 2009 problémy neměl. V ČR pracuje. Pobyt nemůže řešit ve vlasti, protože tam má problém, který se pokoušel řešit v roce 2018. Konžská armáda si násilím přivlastnila jeho majetek, bylo to v roce 2000. V domě byly hroby lidí, armáda je v domě stále. Teta se snažila situaci řešit, má k tomu dopisy, přestěhovala se z Donga do Kinshasy, odkud věc vyřizovala. Bohužel byla zabita, byla svědkem událostí v Dongu. Žalobci jako nejstaršímu synovi v rodině sdělila, že se má o věc postarat. Žalobce odjel do ČR, poté počkal s řešením raději do 2018. Šel na ministerstvo obrany, poté na nejvyšší armádní štáb, to bylo 10. nebo 11. 1. 2018, jeden z tamních lidí mu řekl, že pokud chce zůstat naživu, ať na to zapomene. Poté bydlel v hotelu. Následně mu sestřenice řekla, že jej hledali, řekla jim, že odjel. Dům prohledali a zabavili všechny dokumenty. Mělo jít o ozbrojené lidi v uniformách. S vycestováním problémy neměl, sestřenice jim sdělila, že již vycestoval. Po armádě požadoval navrácení domu a ukázal jim od něj doklady. Dokumenty měl od tety. Šel i na MONUSCO, aby tam informoval, že armáda dům zkonfiskovala a jsou tam společné hroby. Doklad k tomu nemá. Doklady, se kterými MONUSCO pomohlo, jsou z roku 2003, dělalo to už dřív. V roce 2009 o tom nemluvil, ještě se v tom neangažoval. Neví, kdo jej varoval na štábu. K dotazu, proč by jej armáda nechala odejít, a poté je hledala doma, sdělil, že tetu také nezabili na veřejnosti. Žalobce se domnívá, že když jej

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

hledali v noci, chtěli to udělat neoficiálně. Věc se pokoušel řešit i jiným způsobem, obrátil se na mezinárodního pozorovatele lidských práv v Kongu M. I. M. T. Byl u něj osobně a předal mu dokumenty. Nebyl u něj kvůli navrácení domu od armády, ale aby sdělil, že je v domě pohřbeno asi 78 lidí a je tam společný hrob. Dotazoval se, zda mohou ve věci začít pátrání, což by mohl být způsob, jak z domu dostat armádu. Setkal se s ním osobně. V roce 2016 mu byla v ČR zjištěna žloutenka typu B, musí brát celoživotně léky, které mu pomáhají. V Kongu k takovým lékům nebude mít přístup, stojí 6 000 Kč na měsíc, což je mnoho na tamní poměry. V zemi zdravotní systém přístup k lékům nezajistí. Stav v zemi se zhoršuje. Nemůže odcestovat kvůli tomu, že by v zemi neměl zajištěnou zdravotní péči. V ČR má i rodinu – otce a sestry. V rámci oprav protokolu žalobce dodal, že do 2019 měl zaměstnaneckou kartu a že jeho dítě žije u někoho jiného než u své matky.

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Podstatou první stěžejní žalobní námitky je, že žalobce je přesvědčen o tom, že jeho potíže, které měl mít ve vlasti se snahou o navrácení dříve tetina a nyní jeho domu, jsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
12. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
16. Žalovaný se zabýval možností udělit žalobci azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu. K té uvedl, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu tohoto ustanovení zákona. Sdělil sice, že se asi v roce 2014 zúčastnil jako ostatní lidé z Konga demonstrací proti diktátorovi, avšak tuto skutečnost nijak nespojil ani

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

s odjezdem z vlasti, ani s podáním žádosti. O jiné politické aktivitě nehovořil. O tom, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován, svědčí dle žalovaného to, že se žalobce uvedené akce zúčastnil mimo území své vlasti, kdy tuto skutečnost sice explicitně neuvedl, ale vlast opustil v roce 2009, a poté se pohyboval na území Evropské Unie, a to až do ledna 2018, kdy poprvé od vycestování navštívil svou vlast. Vůbec se zároveň nezminil o tom, že by měl mít po návratu s ohledem na svou účast na dané akci jakékoli problémy. Žalovaný také v této souvislosti zmínil, že v roce 2019 došlo v zemi původu žalobce k prvnímu nenásilnému převzetí moci od roku 1960, což lze dle něj považovat za příslib větší stability regionu.

17. Žalovaný dále zkoumal možnost udělit žalobci azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy konstatoval, že žalobce žádný odpovídající důvod v tomto smyslu neuvedl. Jako důvod opakované žádosti označil žalobce skutečnost, že se při návštěvě vlasti v lednu 2018 snažil domoci navrácení rodinného majetku, konkrétně domu, který dříve patřil jeho tetě. Měl v této souvislosti navštívit ministerstvo obrany, následně jej měli v místě dřívějšího bydliště hledat ozbrojení lidé v uniformách, kteří měli dům prohlédnout a zabavit veškeré složky s dokumenty od něj. Tyto problémy žalobce dle žalovaného nespojil s žádným z důvodů dle § 12 písm. b) zákona. Azylový příběh žalovaný dále označil za naprostou smyšlenku. To odůvodnil tím, že žalobce sdělil, že k zabavení došlo již v roce 2000 a teta žalobce, která měla být dle jeho tvrzení zabita kvůli snaze získat dům zpět, zemřela v roce 2006, přičemž před smrtí měla žalobce pověřit, aby v její snaze pokračoval. Tyto skutečnosti žalobci musely být známy již v době podání jeho první žádosti v roce 2009, kdy se však o ničem takovém nezminil. Žalovaný našel také rozpor v tom, kdy žalobce uvedl, že získal dokumenty – osvědčení od domu – od tety, zda v roce 2006 nebo 2018. Důvěryhodně dle něj nepůsobí ani to, když žalobce označil dokumenty od domu jako „papíry od baráku“ bez upřesnění. Žalovaný poukázal také na to, že cesta do Demokratické republiky Kongo a zpět je nákladná, proto není dle něj logické, že žalobce měl věc řešit až předposlední den pobytu, pokud by skutečně důvodem cesty bylo řešení dané záležitosti, naplánoval by si dle správních orgánů svůj program jinak. Žalovaný dále uvedl, že pokud žalobce sdělil, že obyvatelstvo v zemi původu žije za méně než 1 americký dolar denně, pak jistě takovým cenám budou odpovídat i ceny tamních nemovitostí. Pakliže tedy žalobce pracuje v ČR, jak doložil, vydělá zde dle žalovaného nepochybně vyšší částku než je cena domu v zemi. Dodal, že dle Informace MZV ČR ze dne 27. 5. 2020 míří naprostá většina migrantů do Evropy za vidinou výdělků, kdy ve vlasti žalobce panují naopak ekonomické problémy. Žalobce dle něj opustil vlast bez potíží, o žádných problémech nemluvil ani v souvislosti s vydáním cestovního dokladu, státní orgány dle žalovaného nemají o žalobce zájem. Žádost označil za účelovou podanou v době, kdy žalobci hrozilo vycestování.
18. Ke zmíněné námitce žalobce soud uvádí, že podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
19. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

20. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
21. Žalovaný poukázal předně na to, že se v případě nyní posuzované žádosti žalobce jedná již o jeho druhou žádost, tedy jde o žádost opakovanou. Nejprve se proto žalovaný zabýval tím, zda tuto žádost lze považovat za přípustnou. Důvodem meritorního posouzení žalobcovy druhé žádosti bylo ze strany žalovaného shledáno, že od posledního rozhodnutí ve věci uplynulo více než 10 let, přičemž se změnila zdravotní situace žalobce. Proto žalovaný uvedl, že postupoval podle § 11a odst. 4 zákona o azylu a žádost vyhodnotil jako přípustnou s tím, že v případě žalobce existují k tomuto postupu důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaný se proto nezabýval tím, zda žalobcem nově uváděné skutečnosti ohledně vyřizování záležitostí k domu lze vnímat jako nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, nicméně skutečnost, že žalobce okolnosti ohledně potíží se získání domu uvedl až ke druhé žádosti, má význam i pro meritorní posouzení nynější druhé žádosti, a to ve vztahu k důvěryhodnosti žalobce a jeho výpovědi.
22. K tomu soud podotýká, že pokud by žalovaný žádost nevyhodnotil jako přípustnou podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, tedy pokud by u žalobce neshledal výše uvedené důvody hodné zvláštního zřetel hodné, pak by u nově uváděných skutečností ohledně problémů při snaze o získání domu bylo nutné posoudit, zda se jedná o skutečnosti relevantními ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to z důvodu posouzení splnění podmínky, že tyto skutečnosti *nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení*, přičemž žalobce ve první žádosti ohledně potíží s řešením záležitostí ohledně domu nesdělil naprosto nic, žádné problémy v této souvislosti ani jakkoli nenaznačil, ač mu již v příslušné době musely být známy.
23. Soud dává žalovanému za pravdu v tom, že pokud by žalobce až v nynější žádosti uváděné problémy považoval jako skutečně vážné, nepochybně by se o nich zmínil již v předchozí žádosti, kdy naopak nesdělil k tomuto vůbec nic.
24. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani fakt, pokud by žalobce vnímal ohrožení své osoby až tehdy, kdy jej v lednu 2018 měly hledat v domě ozbrojené osoby, neboť i problémy, které se této věci týkaly ke dni podání první žádosti v roce 2009, nelze považovat za irelevantní a bezvýznamné, proto je soud přesvědčen, že žalobce měl tyto zmínit již tehdy. Tvrzené hledání jeho osoby ozbrojenými osobami po jeho aktivní snaze o řešení věci u armády navazuje na tehdejší události a je jejich pokračováním.
25. Žalobce musel být o problémech s domem nesporně obeznámen již v roce 2009, kdy podával svou první žádost, neboť zabrání domu armádou mělo dojít v roce 2000 a jeho teta zemřela v roce 2006. Pokud teta se žalobcem ohledně domu komunikovala, pak tomu muselo být nutně nejpozději v tomto roce, kdy měla být dle žalobce nalezena s useknutou hlavou. Po její smrti žalobce nemohl komunikovat se zemřelou. Žalobce při pohovoru také uvedl, že v roce 2003 byly vyřizovány doklady k domu u MONUSCO, aniž by upřesnil, kdo je tam získal, tedy toto tvrzení nevylučuje, že byl tedy ve věci i on sám aktivní již dříve.
26. Soud je ve smyslu uvedeného přesvědčen, že pokud žalobce o těchto záležitostech věděl, bylo na místě, aby správní orgán informoval již v první žádosti, zejména pokud tvrdí, že v domě jsou hroby obětí armády, o čemž musel vědět minimálně již od tety. Přičemž pro tvrzený spor s armádou ohledně domu je rozhodná i žalobcem tvrzená činnost armády Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

v domě a případné důkazy o obětech armády, zejména v takovém rozsahu, jak tvrdí žalobce (78 obětí). Pokud v domě, zřejmě myšleno na pozemku domu, jsou ostatky obětí armády, muselo být žalobci již dříve zřejmé, že tvrzené vrácení domu bude velmi obtížné. Soud připomíná, že je na žalobci, aby správnímu orgánu uvedl všechny relevantní skutečnosti ohledně jeho žádosti. K tomu Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86 mj. uvedl, že: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* V případě žalobce se jednalo o opakovanou žádost, přičemž soud připomíná, že: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 – 65).

27. Soud si je vědom toho, že žalobce mohl vnímat jako zásadnější povahy až tvrzené problémy, které měl mít v lednu 2018, kdy údajně jej měly v domě, kde dříve bydlel, hledat ozbrojené osoby a měly dům prohledat, o čemž jej měla informovat sestřenice, neboť žalobce v té době byl již v hotelu, kdy sestřenice měla osobám sdělit, že žalobce již odjel. Tento zážitek mohl žalobce nepochybně vnímat intenzivněji. Žalobce však již v roce 2009 musel být od tety dostatečně informován o tvrzeném násilném příběhu týkajícího se předmětného domu. Žalobce rovněž v roce 2009 musel vědět o úmrtí své tety. Přestože tedy v roce 2003, kdy údajně byly vyřizovány doklady na MONUSCO, žádné problémy se státními složkami ani jakýmkoli osobami neuváděl, v roce 2009 mu byla známa historie domu a okolnosti úmrtí tety. Proto má soud za to, že ani skutečnost, že žalobce až v roce 2018 uvedl problémy s ozbrojenými osobami, nemůže nic změnit na tom, že byl povinen o svých problémech hovořit již v první žádosti, neboť vražda tety a okolnosti týkající se domu nepochybně samy o sobě jsou natolik závažné, že by je žalobce nepochybně dříve zmínil.
28. O tom, že stav věci vnímal jako závažný již dříve, svědčí především mj. i sdělení samotného žalobce o tom, že se rozhodl pokračovat ve snaze dům získat až v roce 2018, tedy po přibližně 12 letech od úmrtí tety, kdy toto rozhodnutí odůvodnil tím, že očekával, až se v zemi zlepší situace, že se tamní podmínky mohou v čase měnit. K dotazu, z jakého důvodu čekal 12 let, když teta umřela v roce 2006, doslova vypověděl, že: *„Všichni měli strach. Nechtěli jsme dát hlavu za to, abychom získali zpět dům.“* Přestože postup žalobce, kdy s řešením vyčkával je za daných okolností pochopitelný a mohl dávat smysl, dokládá toto jeho rozhodnutí současně, že musel již dříve stav považovat za závažný, neboť pokud by jej za takový nepovažoval, vrátil by se do vlasti věc vyřídit již dříve.
29. Soud má za to, že závěr žalovaného o tom, že ve vlasti žalobci nehrozí pronásledování ani vážná újma, jako celek obстоjí i přes níže specifikovaná dílčí pochybení. Žalobce nedostál své povinnosti uvést správnímu orgánu své potíže při první žádosti a současně také zmínil alternativní pokusy o získání domu a řešení situace, v rámci kterých problémy neuvedl. Soud se nicméně neshoduje s žalovaným ohledně jeho závěru, že by případ žalobce nutně představoval „naprostou smyšlenku“, neboť jeho postup, kterým příběh žalobce rozporoval, nebyl dle soudu natolik konkrétní, aby přesvědčivě vyvrátil všechna žalobcova tvrzení. Pokud chtěl žalovaný označit azylový příběh žalobce za „naprostou smyšlenku“, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

měl své dotazy v rámci pohovoru směřovat konkrétněji k tomu, co považoval za podstatné a měl možnost prostřednictvím pohovoru také získat informace, jejichž pravdivost by poté mohl rozporovat (adresy žalobcem zmiňovaných míst, jména osob, skutečnosti ohledně konfliktu v Dongu, adresa domu, bližší informace o tetě a okolnostech jejího úmrtí apod.).

30. Co se týče názoru žalovaného ohledně nedůvěryhodnosti příběhu žalobce z důvodu, že se rozhodl věc aktivně řešit až v roce 2018, má soud za to, že tento důvod sám o sobě nedůvěryhodnost nezakládá, neboť jak již uvedl, situace k zemi mohla dávat důvod k vyčkávání a v zemi skutečně mohlo v mezidobí dojít ke změnám. Nedůvěryhodnost však plyne ze skutečnosti, že žalobce až do podání druhé žádosti o žádných problémech s domem vůbec nehovořil, ač je, jak sám sdělil a jak soud rovněž již zmínil, vnímal jako závažné minimálně v roce 2006, přestože nebyl v té době sám dle svých tvrzení ve věci činný.
31. Žalovaný poukázal dále na to, že žalobce odcestoval letecky do vlasti s cílem se pokusit získat zpět bývalý tetin dům, což měl být dle žalovaného hlavní účel cesty. Takto situaci prezentoval i žalobce, který v zemi byl od 1. 1. do 12. 1. 2018. Žalovaný uvedl, že tomuto cíli cesty neodpovídá tvrzení žalobce o tom, že věc měl řešit až předposlední den svého pobytu, neboť podle žalovaného by si jistě naplánoval řešení této věci na jiný den. K tomuto argumentu žalovaného soud uvádí, že žalobce při pohovoru sdělil, že věc ve vlasti měl řešit 10. nebo 11. 1., což skutečně odpovídá datu ke konci pobytu, když ve vlasti měl být do 12. 1. Přestože žalobce neupřesnil, z jakého důvodu věc řešil až v těchto dnech, dle soudu tato skutečnost neprokazuje bez dalšího nedůvěryhodnost, neboť žalobce skutečně mohl věc řešit až ve zmíněné době, ať již z jakéhokoli důvodu, kdy žalobce navíc také sdělil, že věc řešil i s jinými subjekty.
32. Žalobce konkrétně k dotazu, zda se pokusil věc řešit i jiným způsobem, uvedl, že se během ledna obrátil na mezinárodního pozorovatele lidských práv v Kongu. Nebyl sice schopen uvést přesné datum schůzky, ale zmínil pozorovatelovo jméno a také doplnil, že k dotyčnému nešel ohledně navrácení domu od armády, ale proto, aby řekl, že je tam pohřbeno asi 78 lidí, je tam společný hrob. A aby se dotázal, zda mohou zahájit ve věci pátrání, což by mohlo poté vést k odchodu armády. Pozorovatel si dle žalobce od něj vzal doklady a poznamenal si, co mu žalobce řekl. Jednal s ním osobně. Adresa dotyčného má být uvedena na vizitce. Žalobce také sdělil, že věc šel sdělit na MONUSCO, u kterého byly v roce 2003 vyřizovány potřebné doklady. Žalobce tak mohl po příletu navštívit nejprve tyto dva subjekty, a poté jít teprve na ministerstvo a armádní štáb. Soud považuje v tomto hledu především za podstatné, že z tvrzení žalobce je v každém případě zřejmé, že se věc pokoušel řešit alternativními způsoby, skrze které žádné problémy doposud nezaznamenal, naopak od MONUSCO byly získány doklady a mezinárodní pozorovatel jej měl vyslechnout a tvrzení zaznamenat. Pokud tedy bude chtít žalobce navrácení domu řešit i nadále, nabízí se cesta právě prostřednictvím těchto entit, tj. nikoli nutně přímo s armádou, která dům údajně zabrala a se kterou měl mít údajně následně potíže.
33. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nezmiňuje další kroky žalobce, ačkoli pokud chtěl daná tvrzení vyvrátit, mohl sdělené informace využít a například ověřit žalobcem uváděné jméno pozorovatele, jakož i bližší informace k adrese. Pokud žalovaný chtěl vyvrátit pravdivost tvrzení žalobce o jeho návštěvě armádních institucí, bylo taktéž vhodné, aby toto provedl konkrétnějším způsobem. Žalobce sdělil, že měl konkrétně jít na ministerstvo obrany a odtamtud jej měli poslat na nejvyšší armádní štáb, což může být reálně stihnout i v jednom dni, pokud se dané instituce nachází v jednom městě. Bylo proto na žalovaném, Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

aby například ověřil, kde dané instituce v zemi přesně působí a podle toho odvodil, zda je možné stihnout jejich návštěvu v jediný den či dva dny. Žalovaný se žalobce dotazoval, kde se v zemi nachází armádní štáb, k čemu žalobce sdělil, že ve vojenském táboře v obci Ngallema, tábor se jmenuje Tchatchi. Žalovaný tak sice od žalobce získal adresu daného místa, ale nijak s ní dále nepracoval, kdy mohl například na mapě ověřit pravdivost tvrzení na základě posouzení platnosti adresy. Taktéž mohl zjišťovat i přesnou adresu ministerstva.

34. K tomu, že měl dle žalovaného žalobce uvést, že na armádním štábu předložil „papíry od baráku“, soud uvádí, že žalobce sice obecně sdělil, že se jednalo o svědčení k domu, nicméně to mohla být pravda. Žalovaný mohl i ohledně těchto dokumentů se žalobce dotazovat přesněji, pokud chtěl nějaké zcela konkrétní informace ohledně dokládáných dokumentů. Soud nespatřuje nutný rozpor ani v tom, že žalobce dokumenty získal od tety, a poté je ponechal u příbuzných v Kinshase, kdy si je poté mohl vyzvednout při návratu, aby je mohl předložit armádě.
35. Ohledně dopisu adresovanému tetou předsedovi hnutí za osvobození Konga, který žalobce doložil, žalovaný uvedl, že si zajistil jeho překlad a na straně 13 k němu uvedl, že se jedná o strojově psaný dokument s přílohou – náčrt domu, který má nízkou vypovídací hodnotou. Dopis nedokládá jeho doručení adresátovi, není podepsán, nepotvrzuje žalobcem činěné kroky ani tvrzená příkoří. Proto žalovaný uvedl, že dopis nepřijal jako prokazující potíže žalobce ve vlasti. Soud k tomu uvádí, že podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57 platí, že: *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Předmětný dopis zapadá do azylového příběhu žalobce svým obsahem i datem, přestože, jak zmínil žalovaný, nedokládá sám o sobě, že byl doručen adresátovi a soud dodává, že neobsahuje ani podpis odesílatelky. Žalovaný také nijak neověřoval ani jméno tety. I pokud by však šlo o skutečně autentický pravý tetin dopis adresovaný příslušnému orgánu, pak by ani tato skutečnost nezměnila výsledný závěr o neudělení mezinárodní ochrany, neboť dopis by v takovém případě toliko dokládal skutečnosti z roku 2003, tedy z doby, kdy dle žalobce měla věc řešit tetá, kdy však o těchto skutečnostech měl žalobce hovořit již v první žádosti.
36. Úvahy žalobce o ceně nemovitostí se jeví sice racionální, ale nebyl osvědčen rozsah a stav tvrzeného domu (žalobce tvrdí, že strýc byl zámožný, plánek domu o cca 100 m² je nedostatečný pro určení možné ceny), nehledě k tomu, že žalovaný neshromáždil podklad o cenách nemovitostí v zemi původu žalobce. Pokud žalovaný hodlal zpochybnit věrohodnost žalobce prostřednictvím ceny domu, měl tak učinit s odkazem na konkrétní podklady.
37. Stávající popsaný postup žalovaného však není důvodem pro zrušení rozhodnutí a jeho závěry o nedůvodnosti udělení azylu a doplňkové ochrany v souhrnu ob stojí. Lze shrnout, že o důvěryhodnosti tvrzení žalobce lze pochybovat, pokud o svých problémech ohledně domu hovořil až v rámci opakované žádosti, přestože tvrzená skutečnost mu měla být známa dříve. I pokud by soud zohlednil, že žalobce reálně problémy zaznamenal až v roce 2018, nesporně měl obavy v souvislosti se získáváním domu již v roce 2009, aniž by se o nich dříve byť okrajově zmínil. Soud má za to, že tvrzená návštěva ozbrojených složek v domě, o kterém měl být žalobce informován od své sestřence, byla ojedinělým incidentem, žalobce neuvedl, že by se měla jakkoli dále opakovat. Nezmínil ani, že by jej či Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jeho rodinu měly nějaké osoby či přímo státní orgány jakkoli kontaktovat po jeho návratu do ČR. Soud se taktéž ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobce ze země bez problémů vycestoval a neuvedl jiné problémy, které by v zemi měl mít, rovněž si vyřídil i cestovní doklad.

38. Ze žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího nevyplývá, že by žalobce měl v úmyslu opětovně navštívit armádní složky a věc dále řešit, neuvedl, že by měl například v úmyslu vycestovat znovu do země původu za účelem řešení této otázky. Pokud by argumentoval tím, že nebude moci po návratu do vlasti věc u daných orgánů řešit, aniž by podstoupil znovu riziko dalších problémů, soud dodává, že by taková situace nebyla odlišná od té, ve které by se žalobce ocitl v případě udělení mezinárodní ochrany v ČR, neboť pakliže by žalobci v ČR byla udělena mezinárodní ochrana udělena, taktéž by nemohl fyzicky navštívit příslušné státní orgány vlasti a věc ohledně domu dále řešit. Pokud by žalobce věc přesto nadále řešit chtěl, pak soud dále doplňuje, že žalobce zmínil, že v minulosti byly doklady řešeny u MONUSCO, a to v roce 2003, přičemž v tomto kontextu žádné problémy nezmínil, a naopak sdělil, že na MONUSCO šel i v lednu 2018. Z oné doby je ostatně i doložený dopis tety. Žádné problémy žalobce nezmínil ani ohledně své návštěvy mezinárodního pozorovatele lidských práv v zemi, se kterým měl dle svých tvrzení osobně jednat v lednu 2018 v rámci návštěvy vlasti, kdy tento způsob označil sám jako alternativní řešení. Soud tak má za to, že žalobce může v případě návratu do vlasti řešit svou záležitost dále zmíněnými cestami, popřípadě se obrátit na další možné instituce, se kterými problémy neměl.
39. Soud v žádném případě nezpochybňuje, že v Demokratické republice Kongo panovala v době, ke které se vztahuje úsilí tety o získání domu, špatná bezpečnostní situace, k tomu naopak odkazuje například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 99/2007 – 93 ze dne 24. 1. 2008. Situace v části země je dle zjištění žalovaného i nadále problematická. Město Dongo, ve kterém se má nacházet předmětný dům dříve patřící rodině žalobce, se nachází na severozápadě, zhoršená situace se netýká Kinshasy, ve které žalobce pobýval naposledy.
40. Co se týče námitky, že žalovaný nezohlednil, že žalobce sdělil, že je etnické příslušnosti Mongala, která je v zemi pronásledována, soud uvádí, že tuto skutečnost žalobce zmiňuje až ve druhé žádosti, neboť v první uvedl jako etnickou příslušnost „ostatní“, což může obsahovat i žalobcem nyní uváděnou příslušnost, nicméně pokud by vnímal v tomto ohledu nějaké problémy, nepochybně by již v původní žádosti svou etnickou příslušnost konkretizoval a problémy upřesnil.
41. K námitce žalobce, že pokud jej žalovaný shledal nedůvěryhodným, měl postupovat podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žádost vyhodnotit jako nepřipustnou, soud uvádí, že žalobcova žádost byla posuzována jako opakovaná žádost, a tedy dle § 11a zákona o azylu, a to s výsledkem, že byla shledána přípustnou. Pokud byla žádost následně ze strany žalovaného meritorně posuzována, nepředstavuje toto pro žalobce žádnou újmu, naopak se jedná o postup v jeho prospěch. Pokud by naopak žalovaný žádost zamítl z důvodu § 16 odst. 1 písm. e) zákona, meritorní přezkum by nebyl proveden.
42. K námitce, že žalovaný nedostatečně označil podklady, ze kterých vycházel, soud uvádí, že co se týče předložených letenek, jsou tyto obsahem spisu. Žalovaný je neuvedl ani v seznamu podkladů prováděných při seznámení s podklady, ani v odůvodnění rozhodnutí. Jako podklad je nevyužil. Je pravdou, že v odůvodnění poukázal

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

na nákladnost ceny letu do vlasti žalobce, nicméně toto provedl ve vztahu k tomu, že současně uváděl, že jde o náročnou cestu, kdy je dle něj nedůvěryhodné, pokud byl hlavní cíl žalobce řešení otázek ohledně domu, a současně si toto řešení nechal na konec pobytu. Žalovaný nepracoval s přesnou cenou letenek, nýbrž z jeho hodnocení lze usoudit, že toliko poukazoval na nákladnost letu ve smyslu, že by jako přiměřené těmto nákladům považoval, pokud by se žalobce dostavil na ministerstvo a armádní štáb dříve v průběhu pobytu. Co se týče zprávy CEDOCA CGRA, Belgické království ze dne 20. 1. 2020, s touto žalovaný pracoval, když se zabýval situací občanů žalobcovy země původu při návratu do vlasti. Zprávu žalovaný výslovně zmiňuje v části rozhodnutí, kde vyjmenovává podklady, ze kterých vycházel při hodnocení možností udělení doplňkové ochrany a je také na seznamu podkladů, který byl žalobci prezentován v rámci úkonu seznámení s podklady a žalobce se tak mohl s tímto dokumentem seznámit. Žalovaný tento dokument nezmiňuje pouze v části rozhodnutí, kde vyjmenovává podklady, ze kterých vycházel při hodnocení možností udělení azylu, dané však nepředstavuje pochybení, neboť zprávu žalovaný meritorně uvádí v části, kde se zabývá doplňkovou ochranou. Pokud žalovaný čerpal některé informace z Wikipedie a opomenul je pak uvést mezi podklady, sice tak učinit měl, nicméně soud má za to, že se jedná o pochybení, které samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.

43. Druhou stěžejní námitkou žalobce je, že má žloutenku typu B, přičemž jeho současný dobrý zdravotní stav je podmíněn pravidelnými kontrolami a doživotním užíváním léku Viread. V této souvislosti namítá, že žalovaný neadekvátně vyhodnotil možnost přístupu k lékařské péči a danému léku v Demokratické republice Kongo, kde je daný lék špatně či vůbec dostupný či minimálně drahý, lékařská péče není srovnatelná s tou, kterou má žalobce v ČR, není ani zaručena její dostupnost.
44. Žalovaný posoudil tvrzení žalobce o tom, že má zmíněné onemocnění jako novou skutečnost, a následně posoudil, zda by mohla být relevantní ve vztahu k udělení azylu dle § 12 písm. b) či § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany.
45. K možnosti dle § 12 písm. b) zákona uvedl, že žalobcem uváděné důvody neodpovídají taxativně daným důvodům pro udělení azylu podle tohoto ustanovení. Dále uvedl, že z jeho sdělí ani zjištěných skutečností neplyne, že by žalobce měl mít v zemi původu z taxativních zákonných důvodů odepřen přístup ke zdravotní péči. Problémem přístupu k péči v zemi je finanční situace dotyčného. V zemi je standardem přímá úhrada výkonů a léčiv, byť v některých případech mohou občané využít dobrovolného pojištění nebo bezplatných programů neziskových organizací. Ohledně azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že se v této souvislosti zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je právně způsobilou a praceschopnou osobou. Co se týče hepatitidy typu B, uvedl, že po započetí léčby se stav žalobcův upravil, nález je stacionární, došlo téměř k normalizaci laboratorních testů. Nic nenasvědčuje tomu, že by se žalobce nacházel v akutním ohrožení života. Stav neodpovídá tomu, aby to byl důvod hodný zvláštního zřetele pro § 14 zákona. Stav vyžaduje lékařský dohled, jak plyne z lékařské zprávy, chodí žalobce co 3 měsíce na kontrolní vyšetření, ke stabilizaci užívá léky Viread.
46. Žalovaný poukázal na to, že si obstaral zprávu International SOS č. j. BMA 13535 ze dne 21. 4. 2020, dle které může žalobce po návratu do vlasti vyhledat v hlavním městě ambulantní péči běžným (domácím či praktickým) lékařem i péči specialisty. Dle zprávy je dostupná ambulantní léčba a sledování internistou i hepatologem. Dostupná je i Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

hospitalizace v zařízeních v Kinshase. Dle žalovaného není sice v zemi dostupné diagnostické vyšetření transientní elastografií, je ale dostupné snímkování pomocí ultrazvuku i laboratorní vyšetření. Stav žalobce je dlouhodobě stacionární a podle žalovaného došlo dokonce téměř k normalizaci laboratorních testů. Nelze tedy podle žalovaného hovořit o tom, že by absence vysoce specializovaného vyšetření měla mít zásadní dopad na žalobcův dopad či zdraví. Dostupnost těchto metod je bezpochyby v rozvinutých zemích včetně ČR lepší než v zemích rozvojových. Dle doložené lékařské zprávy je ve vztahu ke zdraví žalobce zásadní užívání léku Viread. Tento lék je podle žalovaného dle zmíněné zprávy v Kinshase dostupný. Zpráva nezmiňuje potíže s dodávkami, a naopak uvádí dostupnost dalších antivirotik. Dle žalovaného je daný lék na seznamu základních léčiv Světové zdravotnické organizace a měl by být běžně dostupný, neboť se používá i v rámci léčby HIV/AIDS. Dle Informace OAMP ze dne 21. 4. 2020 KDR - Přístup ke zdravotní péči má léčba HIV v zemi podporu nevládních organizací, například Lékařů bez hranic. Z toho podle žalovaného lze dovodit, že je možnost tento lék s ohledem na jeho zřejmou dostupnost v KDR získat. Žalobce není nemajetný a bez zázemí, finančně mu mohou pomoci členové jeho rodiny z ČR nebo ti žijící ve vlasti, u kterých žije i jeho dcera. Zmíněná zpráva také vádí, že v zemi lze, byť v omezeném rozsahu, získat zdravotní pojištění. K tvrzení žalobce, které uvedl při seznámení s podklady, že zdravotní pojištění ve vlasti neexistuje a léky jsou dražší, žalovaný uvedl, že nemá důvod pochybovat o jím opatřených odborných informacích, které vycházejí ze sítě místních lékařů. Být zpráva neuvádí přesnou cenu léku, lze jednoznačně dovodit, že ceny léků v zemi odpovídají tamějším cenám, a to například z ceny zdravotního pojištění 5 -52 amerických dolarů na pojištěnce ročně, což je zcela jiná cena než například v ČR. Uvedené závěry podle žalovaného nesvědčí tomu, že by u žalobce byl dán důvod zvláštního zřetele hodný, na jehož základě by mu bylo možné udělit humanitární azyl, který není určen k tomu, aby osoby využívaly zdravotní péči v ČR pro její vyšší kvalitu či finanční výhodnost.

47. K tomu soud uvádí, že zásadní pochybení žalovaného nenalezl. Žalovaný dostatečně zhodnotil lékařské materiály, zabýval se možnostmi léčby v zemi, jakož i zdravotním stavem žalobce. Závěr žalovaného se shoduje s obsahem lékařské zprávy, dle které je žalobce léčen a sledován pro hepatitidu typu B. Žalobce doložil lékařskou zprávu VFN v Praze ze dne 29. 4. 2019, dle které byla žalobci v dubnu 2016 stanovena diagnóza chronické hepatitidy B, ihned byla započata léčba antivirotikem Viread. Stav ke dni zprávy byl při této terapii uspokojivý, nález stacionární, došlo téměř k normalizaci jaterních testů. Lékař rovněž uvádí, že žalobce je kontrolován co tři měsíce včetně laboratorních vyšetření, kdy vzhledem k probíhající léčbě je takový dohled nezbytný. Lék užívá žalobce denně, je hrazen plně pojišťovnou ve výši 15 534 Kč za 84 tablet, denně bere žalobce jednu tabletu. V případě, že by žalobce lék neměl po vycestování k dispozici, lze dle lékaře očekávat výrazné zhoršení stavu. Je pravdou, že lékař ve zprávě mj. uvádí, že vycestování žalobce nedoporučuje, avšak současně také dodává, že nezná stav zásobování lékem a zdravotní péče v Kongu, z čehož lze usuzovat, že pokud lék a léčba v zemi dostupné jsou, není důvod, proč by žalobce vycestovat nemohl.
48. Ze zprávy tedy vyplývají tvrzené potíže žalobce, avšak jeho současný stav lze označit za stabilizovaný. Naopak z ní nevyplývá akutní problém či ohrožení života. Azylové řízení nepředstavuje řešení pobytové situace žadatelů, pokud jde o ekonomické potíže ve vlasti, kam lze podřadit i případnou nutnost hrazení léčby žalobcem, pokud je tato léčba možná.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

49. Soud si dovoluje odkázat na rozhodnutí č. j. 5 Azs 50/2015 – 46 ze dne 3. 6. 2016, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval případem žadatele, který trpěl tuberkulózou plic a virovou hepatitidou typu C, přičemž uvedl, že: „*Jen pro úplnost lze doplnit, že již ve svém předcházejícím rozsudku v této věci ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 – 30, Nejvyšší správní soud odmítl tvrzení stěžovatele, že by jeho tehdejší zdravotní stav odůvodňoval udělení doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud v předcházejícím rozsudku konstatoval, že zdravotní rizika spojená s vycestováním do země původu s nižší úrovní zdravotní péče, která by představovala porušení zákazu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a tedy i (dle tehdejšího hodnocení) reálné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) či d) zákona o azylu, musí podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, a rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 5. 2008, N. proti Spojenému království, stížnost č. 26565/05) a na ni navazující judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, oba dostupné na www.nssoud.cz) dosáhnout velmi vysoké úrovně intenzity (např. nedostupnost lékařské péče pro osobu v terminálním stadiu nemoci AIDS), která prozatím v případě stěžovatele, jakkoliv trpí závažnými onemocněními, nenastala. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by od té doby došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu stěžovatele.*“
50. V nynější věci ohledně léku a jeho dostupnosti, žalovaný zjistil, že lék Viread se objevuje pod názvem tenofovir disoproxil, a následně se dostatečně zaobíral jeho dostupností pro v Konžské demokratické republice. Jeho závěry jsou v souladu s obsahem zprávy International SOS ze dne 21. 4. 2020, dle které žalobcem užívaný lék tenofovir disoproxil je dostupný v soukromém zařízení v Kinshase. Zpráva zmiňuje rovněž několik alternativních léků, které jsou dostupné. Zmiňuje sice u některých dalších léků omezenou dostupnost či nedostupnost, avšak toto se netýká léku tenofovir.
51. Soud rovněž považuje za adekvátní zhodnocení dostupnosti zdravotní péče žalovaným. Žalovaný si obstaral cílené zprávy, zpráva International SOS ze dne 21. 4. 2020 potvrzuje dostupnost vyšetření lékaře včetně laboratorního vyšetření a ultrazvukového snímkování. Lékařská zpráva z ČR uvádí laboratorní testy a kontroly co 3 měsíce, což jsou i v zemi původu žalobce dostupná vyšetření.
52. Co se týče financování péče a léků, poukázal žalovaný na to, že v zemi existuje systém přímé úhrady i systém zdravotního pojištění, poukázal na žalobcovu schopnost toto pojištění hradit. Žalobce při seznámení s podklady sdělil, že žádné pojištění by nesouhlasilo s pokrytím nákladů na pacienta, jehož léky stojí víc, než vydělá. Myslí si, že je to i jeho případ, když lék stojí v zemi přibližně 6 000 Kč, avšak žalobce je přesvědčen, že tamní jeho výplata by byla za práci, kterou nyní vykonává v ČR, nižší než 2 000 Kč. Žalovaný poukázal v této souvislosti na to, že žalobce v ČR získával finanční prostředky prací, ve vlasti by jej mohla finančně podporovat jeho rodina, ať již tamní, nebo ta žijící v ČR, žalobce dle žalovaného není nemajetnou osobou. Soud k těmto závěrům žalovaného dodává, že v žádném případě nerozporuje závažnost žalobcova zdravotního stavu, pokud jde o dané onemocnění, nicméně žalobce není v natolik špatném stavu, aby jeho návrat do vlasti byl v tomto ohledu bezprostředním ohrožením. Žalovaný zjistil, že v zemi existují možnosti jak léčby, jakož i obstarání potřebné medikace, kdy přestože nelze vyloučit, že se bude žalobce muset finančně na své léčbě finančně podílet, nepředstavuje toto samo o sobě azylově relevantní důvod. Totéž se týká i ceny léku. Žalobce může získávat finanční Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

prostředky prací a z těch svou léčbu nadále financovat. Ohledně léku žalovaný v této souvislosti také zmínil, že ten se nachází na seznamu základních léčiv Světové zdravotnické organizace a měl by být běžně dostupný, neboť se používá i v rámci léčby HIV/AIDS. Lék je dostupný taktéž podle odborné zprávy.

53. Co se týče tvrzení žalobce, že v ČR pečuje o otce, žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil, že by byl jedinou osobou, která se může o otce postarat, v ČR má široké příbuzenstvo. Tvrzení je dle něj účelové. S tímto se soud ztotožňuje, žalobce nijak nedoložil, že by se měl starat o otce právě a pouze on, nic bližšího k tomu neuvedl. V ČR dle jeho tvrzení žijí také jeho sestry a žalobce nevysvětlil, proč by se i ty nemohly na pomoci otci podílet. Doložil lékařskou zprávu ohledně zdravotního stavu otce ze dne 5. 6. 2020, která dokládá mj. zhoršené vidění z důvodu onemocnění glaukomem. Ohledně rodinných vazeb soud poznamenává, že žalobce mj. sdělil, že v zemi původu žije jeho dcera, na kterou finančně přispívá.
54. K tvrzení žalobce o tom, že žalovaný měl pochybit, pokud jej nepovažoval za dostatečně integrovaného v ČR z důvodu, že pohovor byl veden ve francouzském jazyce, soud dodává, že žalobce sice v replice tvrdí, že hovoří plyně česky a že pohovor žádal provést ve francouzštině toliko z důvodu jistoty, neboť při něm záleží na každém slovíčku, avšak soud má za to, že toto tvrzení žalobce není důvěryhodné, neboť ve své nynější opakované žádosti žalobce za jazyk, kterým je schopen se dorozumět, uvedl pouze francouzštinu. Z ničeho tak nevyplývá, že by žalobce měl hovořit česky, natož plyně. Taktéž úkon seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byl proveden ve francouzském jazyce, jak je doloženo protokolem.
55. Ohledně možného dělení doplňkové ochrany žalobci žalovaný učinil obdobná konstatování jako ohledně azylu dle § 12 zákona o azylu, lze proto odkázat na příslušnou část rozhodnutí a rozsudku. Důvodem udělení doplňkové ochrany není ani žalobcův zdravotní stav. Zabýval se také situací žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrací do Demokratické republiky Kongo, a konstatoval, že žalobci v této souvislosti potíže nehrozí.
56. Dle žalovaného v zemi panuje zhoršená bezpečnostní situace, a to konkrétně v některých oblastech na východě (provincie Ituri, Severní a Jižní Kivu, Maniaema a Tanganica), kde z tohoto důvodu zemřelo v posledních 8 měsících přibližně 1300 civilistů, jak uvádí zpráva ČTK ze dne 5. 6. 2020, která rovněž zmiňuje, že stovky tisíc lidí musely opustit domovy v důsledku brutálních útoků ozbrojených skupin proti nevinným civilistům, také reakce armádních sil a policie páchá závažné delikty včetně zabíjení a sexuálního násilí. Tyto problémy se však týkají pouze uvedené části země. Poukázal na zprávu MZV ČR ze dne 27. 5. 2020, dle které má země velikost přibližně Západní Evropy a naprostá většina je pro obyvatele bezpečná. Žalobce žil v Kinshase, která je vzdálena přibližně 1 500 km vzdušnou čarou od problematických míst, žalobce se nikdy nezmínil o tom, že někdy ve východních oblastech státu pobýval, nemá tam ani žádné zázemí.
57. Žalovaný nenalezl ani důvod pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona.
58. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 5. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.